

Pro rozhodčí soudy společenstev, soudy bursovní a soudy veřejných skladišť platí výjimka, že možno jich výnosy bráti v odpor žalobou zmateční podanou v 8 dnech a opatřenou podpisem advokátovým (§ 123 živn. nov., § 6 burs. z., § 11 zák. o veřej. sklad.) (viz čl. Bursa X., 4).

VIII. Exekuce rozhodčího výroku.

Podrobily-li se strany ve smlouvě rozhodčí pouze výroku rozhodčího soudce, lze se exekuce tohoto výroku domáhati jediné u řádného soudce strany podlehlé. Pak-li se však strany podrobily i ve příčině exekuce rozhodčímu soudci, možno žádati za exekuci výroku u rozhodčího soudce, jenž písemnou žádostí příslušný soud za výkon požádá (res. ze dne 31. října 1785, č. 489 sb. z. s. qq). I exekuci výroku rozhodčích soudů úrazových pojišťoven lze žádati jen u řádného soudu (§ 29 min. nař. ze dne 10. dubna 1889, č. 47 ř. z.). To platí též o výrocích ostatních rozhodčích soudů, zvláště o výrocích soudů bursovních, neboť § 6 burs. zák. výslovně stanoví, že výkon výroků bursovního rozhodčího soudu má býti upraven stanovami.

IX. Poplatky.

1. Rozhodčí smlouvy, jimiž strany podrobují se soudu rozhodčímu a v nichž soudce dotyčný úřad přijímá, budtež opatřeny 50kr. kolkem na každém archu (p. s. 33 popl. z.).

2. Rozsudky soudů rozhodčích. Z vyhotovení výroku rozhodčího platí se, jedná-li se o sporný předmět v hodnotě až do 50 zl., 50 kr., v hodnotě od 50—200 zl. 1 zl. 25 kr., v hodnotě přes 200 zl. aneb nedá-li se věc oceniti, 2 zl. 50 kr. (p. s. 92 popl. z.).

Právo chudých nevztahuje se k výrokům rozhodčích soudů (zák. ze dne 23. března 1874 č. 29 ř. z., nař. min. spr. ze dne 19. května 1875 č. 78 ř. z., ze dne 16. prosince 1876 č. 139 ř. z. a ze dne 6. února 1885 č. 19 ř. z.).

Zakládá-li se výrok na právním jednání, jež podlehá poplatku jen tehdy, když o něm byla zřízena listina, považuje se ve případě, kde listina o právním jednání vyhotovena nebyla, vyhotovení výroku rozhodčího soudu za tuto listinu.

Konfrontace v trestním řádu jest soudní jednání, dle kterého osoby, jichž výpovědi o důležitých okolnostech si odporují, proti sobě se postaví, aby každá ve přítomnosti druhé svou výpověď opakovala a odpor vysvětlila. Osoby, které proti sobě postaveny býti mohou, jsou buď svědci aneb tito a obviněný. Každý svědek jest povinen svoliti ku konfrontaci s jiným svědkem neb obviněným; výjimka nastane jenom při svědcích, kteří mohou svědectví dle § 152 č. 1. tr. z. odepřítí. Tito svědci mohou konfrontaci s obviněným odmítnouti, leč že by si jí tento sám přál (§ 205 odst. 2. tr. ř.). Z pravidla má se díti konfrontace toliko mezi dvěma osobami (§ 168 odst. 3. tr. ř.), vyjma že by soudce snad konfrontaci více osob najednou považoval za nutnou. Konfrontování mají se o každé jednotlivé okolnosti, o které se výpovědi jich rozcházejí, zvláště vyslechnouti a výpovědi jich do protokolu zanést (§ 168 odst. 3. tr. ř.). I v přípravném vyšetřování může soudce vyšetřující předsevzít konfrontaci svědků, leč z pravidla má se to ponechati až do průvodního řízení (§ 168 odst. 2. a § 248 odst. 2. tr. ř.). Konfrontace obviněného se svědky nebo spoluobviněným má v přípravném vyšetřování jen tehdy místa, pokládá-li to vyšetřující soudce ku vysvětlení věci za nutné (§ 205 odst. 1. tr. ř.).